

πιώδεις ἀνασκαλεύσεις εἰς τὴν μνήμην τῶν γεροντοτέρων θ' ἀνέυρη τοὺς ἐξηρθρωμένους καὶ πενιχρούς στίχους τοῦ τραγουδιοῦ τῆς. Αἱ ἐξοχοὶ καλλοναὶ ὅπως καὶ τὰ ἐξοχα πνεύματα δὲν ὑποβάλλονται εἰς τοὺς τετριμμένους τύπους τῶν κοινῶν θνητῶν ἀλλ' ἐπιβάλλουσι τοὺς ἰδικούς των. Καὶ ἡ Μαρία ἠδυνήθη νὰ δεσπόσῃ τῶν συγγορικῶν τῆς ἢ ἀνάμνησις τῆς καλλονῆς τῆς ἐφυγάδευσε τὴν ἀνάμνησιν τοῦ παραπτώματος καὶ δὲν ἀπέμεινεν ἐξ αὐτοῦ εἰμὴ ὅπως ἐπὶ σαπφειρίνης καὶ ἡρέμου θαλάσσης ἐπιπλέωσι συντρίμματα πλοίου, τοῦ μένουσ τῆς μαρτύρια. Ὅλιγον δὲ ἀκόμη καὶ θὰ ἐκλείψουν ἐντελῶς καὶ αὐτά. Καὶ δὲν θὰ μένη πλέον εἰμὴ ὡς ὀπτκσία Χερουβείμ πλανωμένη καθ' ὅλην τὴν Ἑλλάδα, γλυκεῖα ἀνάμνησις, παράδοσις τρυφερά καὶ λατρευτὴ τὸ εὐγραμμον πρόσωπον, τὸ χυτὸν ἀνάστημα, οἱ εὐγλωττοὶ ὀφθαλμοί, ἡ ἀμύθητος χάρις ὡς ἰδανικός τύπος τῆς λυγερῆς καὶ ὁ πρὸς αὐτὴν ἐξοχος ὕμνος, εἰς βαρύτιμος μαργαρίτης τῆς πατρίου Μούσης, τὸν ὁποῖον θὰ τραγουδῶσι πάντοτε μετὰ συγκινήσεως τὰ παλληκάρια καὶ αἱ λυγερὰι τῶν χωρίων:

Ἐπὶ Σάλωνα σφάζων τραγὰ καὶ ἔτ' Χριστὸ κρίαρια
Καὶ ἴ τῆς Μαρίας τῆ ποδιὰ σφάζοντα παλληκάρια.

ΑΝΔΡΕΑΣ ΚΑΡΚΑΒΙΤΣΑΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΠΑΡΑΦΡΩΝ

(Συνέχεια καὶ τέλος).

— Ποιὸς ἦτανε ἔτ' ἡ Μελούνα ; . . . ἀνακραυγάζει. Ἦτανε κανεὶς ἀπὸ σᾶς ἔτ' ἡ Μελούνα ; . . . Ἐγὼ ἤμουνα ! . . . Νύχτα, σκοτάδι πίσσα ! . . . « Ἐμπρός ! μάρες ! », φωνάζει ὁ λοχαγός . . . « Πῦρ ! » . . . Ἀντίκρου Τούρκοι μελλεοῦν ! . . . Μπάμ-μπούμ. ἐμεῖς, μπάμ-μπούμ ἐκεῖνοι . . . Ἄϊντε μωρὲ σκοτωμός ! . . .

— Μὰ τοὺς εἶδες ἐσύ, Γιάννη, τοὺς Τούρκους ; . .

— Δὲν τοὺς εἶδα λείει ; . . . Ἐσύ δὲν τοὺς εἶδες ! . . . Κακομοίρη μου ! . . . Θερία ἴσα μὲ κεῖ πάνου ! . . . Μὲ τὰ σαρίκια τοὺς ! . . . Μὲ τὰ φέσια τοὺς ! . . . Μπάμ ! Μπούμ ! . . .

— Μὰ ποῦ πρωτοήσουν, ἔς τὴ Μελούνα ἢ ἔς τὸ Γκριτζόβαλη ; . . .

— Καὶ ἔς τὴ Μελούνα καὶ ἔς τὸ Γκριτζόβαλη καὶ ἔς τὸ Ζάрко ! . . . Ἀμμὴ ; . . . Ἀπὸ τὴ Μελούνα πήγαίνα ἔς τὸ Γκριτζόβαλη ! . . . Ἀπὸ τὸ Γκριτζόβαλη ἔς τὸ Ζάрко ! . . . Ἀπὸ τὸ Ζάрко ἔς τὴ Μελούνα ! . . . Διὰ νυχτός ! . . . Τί θαρρεῖς τάχα ; . . . Στρατιωτικὴ πορεία σοῦ λείει ὁ ἄλλος ! . . . Τὸ σάκκο ἔς τὸν ὦμο κ' ἐμπὸς-μάρες ! . . . Ἐν-δυό ! Ἐν-δυό ! Ἐν-δυό ! . . .

— Μπᾶ ! κ' ἐλchwόθηκες κ' ὄλα, Γιάννη ; . .

— Ἐγὼ ; . . . Δύο πληγαῖς ! . . . Μιὰ ἔς τὸ στῆθος κ' ἄλλη ἔς τὸ μερί ! . . . Μὲ μαρτίνι ! . . . Ἐερό μὲ πήγανε ἔς τὸ νοσοκομεῖο ! . . . Ἐστὰ Τρίκκαλα, μέσα ! . . . Θέλεις νὰ τῆς ἰδῆς ; . . .

Ζητεῖ δὲ ν' ἀποκαλυφθῇ, νὰ ἐπιδείξῃ τὸ κρέας τοῦ γυμνόν, νὰ ἀποβάλλῃ καὶ αὐτὰ τὰ βράκη του, ἵνα φανοῦν τὰ δῆθεν τραύματα αὐτοῦ. Καὶ ἐξακολουθεῖ οὕτως ἀπαράλλακτα ἐπὶ πολὺ, συγγέων πράγματα καὶ τόπους καὶ γεγονότα, σαλιαρίζων ὅτι κ' ἂν τοῦ φθάσῃ καὶ τοῦ κατεβῇ, ἀσυναρτήτως, ἀλλὰ ποτὲ μὴ ἀπομακρυνόμενος τοῦ προσφιλοῦς του θέματος. Λέγει δὲ ταῦτα, μὴ δυνάμενος νὰ σταθῇ πουμενά, ἀενάως πηγαινοερχόμενος, ἄλλοτε ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὁδοῦ, ἄλλοτε πλησίον τραπέζιου, ἄλλοτε μέσα εἰς μαγαζεῖον, ἀλλ' ἀκούων πᾶν ὅτι καὶ ἂν λέγεται αὐτῷ καὶ δίδων τὰς καταλλήλους ἀπαντήσεις. Δὲν διακόπτει δὲ τὴν στρατιωτικὴν του φληναφίαν παρὰ μόνον ὅταν τύχῃ νὰ ἰδῇ ἢ συναντήσῃ διαβάτην τινὰ, καλοενδεδυμένον κᾶπως. Τότε τὸν πλησιάζει εὐλαβῶς, τὸν χαιρετᾷ μετὰ διακρίσεως, καί, παῦων τὸν χεῖμαρρον τῶν κενῶν φράσεων ἀς προσχέει τὸ στόμα του, προσεκτικῶς καὶ μειλιχίως :

— Χρυσό μου, δόσε μου μιὰ δεκαρίτσα , τῷ λέγει.

Καὶ ἂν μὲν ὁ διαβάτης σταθῇ καὶ τῷ δώσῃ τι, ὑποκλίνεται βαθύως καὶ μορφάζει ἐξ εὐχαριστήσεως ἀλλ' ἂν παρέλθῃ ἀδιάφορος, ἐπιστρέφεται εὐθύς, κ' ἐπαναρχίζει τὴν φλυαρίαν του, μετ' ἐπιτάσεως κενολογίας ἀφορητοῦ.

— Ἄϊντε μωρὲ τί νὰ σοῦ κάμω ! . . . Ἐπρεπε νὰ μᾶς ἀφήσῃ ὁ Τρικούπης ! . . . Δὲ μᾶς ἄφησε ! . . . Τότε θᾶβλεπες ! . . . Ἐστὴ Σαλονίκη θὰ μπαίναμε ! . . .

— Μὰ πῶς δὲ σὲ προβίβασαν ἐμένα, Γιάννη ; . . . Ποῦ εἶνε ὁ βαθμός σου ; . . . Ὅλους τοὺς ἄλλους ποῦ ἦτανε ἔς τὸν πόλεμο τοὺς προβίβασαν, τῷ παρατηρεῖ τις.

— Ἐμένα νὰ μὲ προβιβάσουνε ; βοᾷ εἰς ἀπάντησιν ὁ Γιάννης. Ἐμένα θέλουνε νὰ μὲ σκοτώσουνε, ὄχι νὰ μὲ προβιβάσουνε ! . . . Ὁ Τρικούπης ὁ φονιάς νὰ μὲ προβιβάσῃ ; . . . Αὐτὸς θέλει νὰ μὲ σκοτώσῃ ! . . .

Καὶ ἀναμιμνησκόμενος αἰφνιδίως προσφάτου τινὸς μυστηριώδους δολοφονίας κάποιου δεκανέως.

— Θέλουνε νὰ μὲ σκοτώσουνε ! ἐπαναλαμβάνει. Ἐάν τὸ δεκανέα τὸν Πάνο ! . . . Μὰ δὲ θὰν τοὺς γείνη τὸ χατήρι ! . . . Ὁχι, δὲ θὰ μὲ σκοτώσουνε ! . . . Δὲ θὰν τοὺς ἀφίσω νὰ μὲ σκοτώσουνε ! . . .

Ἄδηλον δὲ ἀπὸ τί ἀπροσδοκῆτως καταληφθεὶς ὀριστικῶς, ἐπιμένει ἀνακραυγάζων ἐπὶ μακρόν, ἐν συνεχείᾳ, γοερῶς, διὰ τρόπον ἀληθῶς ἐμβάλλοντος εἰς φρίκην.

— Θέλουνε νὰ μὲ σκοτώσουνε!... Θέλουνε νὰ μὲ σκοτώσουνε!...

* *

Ἄλλ' ἀπὸ παρακειμένον παντοπωλείου ὑπηρέτης ἐκάλεσεν αὐτόν.

— Γιάννη, ἔλα νὰ πιῆς μαστίχα...

— Μαστίχα;... Ποῦ εἶν' τῆ; λέγει ὁ τρελλὸς μὲ ἀστραπὴν μεθύσου ὀρέξεως εἰς τοὺς ὀφθαλμούς.

— Νά, ἔλα!, ἀποκρίνεται ὁ ὑπηρέτης. Καὶ χύνει ἐντὸς μικροῦ ποτηρίου ὑγρὸν τι.

Ὁ Γιάννης προσέρχεται μετὰ χαρᾶς καὶ πίνει· ἀλλὰ νερὸν φαίνεται ἀπλοῦν ἢ τὸ ἐγγυθὲν καὶ ἀποπτύων τὸ ποτὸν μετ' ἀηθίας.

— Μὲ κοροιδεύεις μωρέ!;... τῷ λέγει. Μαστίχα εἶν' αὐτὴ μωρὴ ἢ νερό;... Μουσκέτο θέλεις μωρέ!... Διατάζω νὰ σὲ μουσκετάρουν!... Σοῦ ξήλωσα τὰ γαλόνια, κακομοίρη!... Καθαίρεισαι!...

Ἀντικρὺ καθήμενος, ἐντὸς ἄλλου μαγαζείου, πρὸ τοῦ μπάγκου του, ὁ καταστηματάρχης εἶδε τὴν σκηνὴν καὶ ὡς διὰ νὰ τὸν παρηγορήσῃ.

— Γιάννη, ἄφησέ τον αὐτόν, ἐκραξεν. Ἐλα νὰ σοῦ δώσω μιὰ σαρδέλλα!...

Καὶ ὁ Γιάννης, ἐπιλανθανόμενος ἀμέσως, τρέχει καὶ εἰσέρχεται ἐν σπουδῇ καὶ πλησιάζει τὸν μπακάλην. Ἄλλ' ἀντὶ τῆς σαρδέλλας οὗτος, ἐγείρων τὴν δεξιὰν καὶ συνενῶν τὸν ἀντίχειρα καὶ τὸν λιχανόν, τῷ καταφέρει ἀνὰ μέσον τῆς βιῆς ἰσχυρὰν μυτιάν.

Ὁ τρελλὸς ἐπόνεσε καὶ ὠργίσθη τὴν φορὰν αὐτὴν.

— Καὶ σὺ ἀκόμη μωρέ;... κρυγαζει ὡς ὁ Καῖσαρ. Στρακτιώται, πάρτε τους καὶ τοὺς δύο!... Μουσκέτο!... Φεεέρτεε ἀρμ!... Σκοοοπεύσατε ἀρμ!... Πῦρ!...

Καὶ ἐξέρχεται μετ' ὀρμῆς. Ὡς δὲ τὰ προστάγματα ἄτινα ἀπήγγειλε νὰ τὸν ἐκίνησαν εἰς ζέσιν καὶ νὰ τοῦ ἐκίνησαν τὸν οἶστρον, σωρείαν ὄλων ταιούτων ἀρχεται ἀπαγγέλλων.

— Ταξιαρχία κατ' ἐνωμοτίας ἀριστερὰ μετωπηδόν! ἀναβοᾶ. Οὐλαμὸς δεξιᾶ!... Ζυγεῖτ' ἐπ' ἀριστερᾶ!... Ἀααα... τνωῶς!... Ἐφ' ὄπλου λόγῃν!... Ἀααα... ρίθμησις!

Ἐκτελεῖ δὲ ταῦτα συγχρόνως, ἀπομιμούμενος τὴν πορείαν ὀλοκλήρου σώματος βαδίζοντος, ἀναβαίνων καὶ καταβαίνων, προσποιούμενος ὅτι χειρίζεται φανταστικὸν ὄπλον, ὅπερ ἄλλοτε τοποθετεῖ ἐπὶ τοῦ ὤμου του, ἄλλοτε βίπτει παρὰ πόδας, ἄλλοτε προτείνει ὡς φέρον αἰχμὴν δι' ἧς νὰ διατρυπήσῃ τὸν ἀέρα, καθηδυνόμενος προφανῶς ἐν τῇ ἀνοίᾳ του.

— Βῆμα σημειωτόν, μάρσι!, ἐπιτάσσει ἐαυτῷ.

Καὶ σταματᾷ, κάθετος ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, ἀκίνητος τὸ λοιπὸν σῶμα, τινάσσει μόνον ἡρέμα τοὺς πόδας πρὸς τὰ ἐμπρὸς καὶ τὰ ὀπίσω.

— Τροοχαδὴν! ὀλολύζει μετὰ τοῦτο.

Καὶ τοποθετεῖ τοὺς βραχιόνάς του ὑψωμένους καὶ συγκεκαμμένους ἐκατέρωθεν τοῦ στήθους του, μὲ συνεσπασμένας τὰς πυγμὰς, καὶ τρέχει ἀναμέσον τῆς πλατείας μαριώδης, ἐπιφωῶν πάντοτε, ἐν ἰδρωτί καὶ βόγκῳ ἀνεγείροντι τὸν θώρακά του ἐκ τοῦ δρόμου, διακεκομμένως.

— Ἐν — δύο!... Ἐν — δύο!... Ἐν — δύο!...

* *

Διήλασεν οὕτω τὴν πλατεῖαν, ἐπανειλημμένως, ἀπὸ ἄνωθεν ἕως κάτω, ἀκράτητος. Ἄλλασσει δὲ διευθύνσεις ἀνὰ πᾶν λεπτόν, καὶ ἀναφαίνεται πότε πρὸς ἀνατολάς καὶ πότε πρὸς δυσμὰς, πότε πρὸς ἄρκτον καὶ πότε πρὸς μεσημβρίαν, καὶ ἀνατρέπει περῶν καθισμά τι, καὶ προσκρούει εἰς βρελλίον σαρδελλῶν παρὰ τὴν θύραν μαγαζείου, καὶ σκοντάπτει εἰς λίθον μετὰ βίας, καὶ ἀσθμαίνει καὶ ἀγωνιᾷ ἐν τῇ ἐξασκήσει τοῦ ἀήθους αὐτῷ καθήκοντος, ὅπερ ἐπιβάλλει εἰς τὸ ἀσυνείδητον σῶμα του ἡ παραπαίουσα ψυχὴ του. Δις ἢ τοῖς μόνον ἐσταμάτησεν ἵνα ζητήσῃ ἀπὸ διαβατῶν «μίαν δεκαρίτσαν». Ἄλλ' οἱ διαβάται παρῆλθον ἀδιάφοροι, χωρὶς νὰ τὸν ἀξιώσουν προσοχῆς ἢ ἀπαντήσεως. Καὶ αὐτὸς λοιπὸν, ὑπερηφάνως, δὲν παύεται πλέον πληρῶν τὴν πλατεῖαν διὰ τῶν γυμνασίων του, ἀεικίνητος, πλανώμενος ἀνὰ τὰ βάθη τῆς καὶ ἀναρριχώμενος ἀνὰ τὰ ὕψη τῆς καὶ κάμνων τὸν γῦρον αὐτῆς πολλάκις ὀλόκληρον. Τῷ φωνάζουν πάντοτε ἀπὸ πολλῶν μερῶν, ἀλλ' αὐτὸς δὲν ἀκούει ἢ δὲν θέλει νὰ ὑποταχθῇ εἰς τὰς προσκλήσεις. Καὶ ὡς ὑπνωτισμένος, διευθυνόμενος ὑπ' ἀοράτου ἐξωτερικῆς βουλήσεως, ἀλλοτριᾷ, ὠθούμενος ὑπ' ἀγνώστου χειρὸς ἀκολουθούσης ἐξοπίσω του, τρέχει ἀδιαλείπτως, μὲ ἀφρόν περὶ τὰ ὠχρὰ χεῖλη του καὶ τὸν τρυπημένον του μανδύαν κυματίζοντα. Τοῦ ἔφυγε κατὰ τὸν δρόμον ἐντελῶς καὶ ἕτερον τῶν τμημάτων τῶν δῆθεν παπουτσιῶν του ἄτινα φορεῖ. Ἄλλ' οὔτε τοῦτο τῷ προξενεῖ τὴν παρκαμικρὰν τυχὸν συγκίνησιν, καὶ αἰ πρὸς ἑαυτὸν ἐπικλήσεις του δὲν ἀναχαιτίζοντ' ἀπὸ τίποτε, ἐν πρωτακούστῳ παραλήρῳ:

— Ἐν — δύο!... Ἐν — δύο!... Ἐν — δύο!...

* *

Καὶ ὡς διὰ νὰ συμπληρώσῃ λέγεις τὴν εἰκόνα καὶ νὰ συνοδεύσῃ τὴν συμφωνίαν τῶν διαδεχομένων ἀλλήλα στρατιωτικῶν του προσταγμάτων ἀπὸ τοῦ δρομίσκου τοῦ ἀνερχομένου ἐκ τῆς ὁδοῦ Ἀκαδημίας, καθ' ἣν ἀκριβῶς ὄραν ὁ τρελλὸς εἰς τὴν γωνίαν τούτου ἴσταται, κλαγγὴ ξίφους ἤχησε. Τὸ περὶ τὸ στόμα τοῦ Γιάννη αἰώνιον μειδίαμα ἐφότισεν ὅλην τὴν μορφήν αὐτοῦ καὶ στρέφεται περιχαρῆς. Ἐπροχώρησε

μετά σπουδῆς βήματα τινά, κ' εὐρίσκειτ' ἀντιμέτωπος πρὸς νεαρόν λοχίαν, εὐειδῆ, μὲ τὸν μύστακα συνεστριμμένον μετὰ προσοχῆς, συνεσιγμένον δὲ τὸ ξίφος περὶ τὴν λεπτὴν ὄσφυν στερεῶς καὶ πληττον ἐρρυθμῶς τὸν εὐθυτενῆ μηρόν.

Ὁ Γιάννης πλησιάζει πρὸς αὐτὸν ἐν σεβασμῶ.

— Χρυσό μου, τῷ λέγει μὲ τὸν γλυκύτερόν του τόνον, κατὰ τὴν συνήθη φρασεολογίαν του, χρυσό μου, δόσε μου μία δεκαρίτσα! . . .

Ἄλλὰ φωνὴ τραχεῖα ἠκούσθη εἰς ἀπάντησιν.

— Ἄ 'στὸ διάλογο βρέ! . . .

Προδήλωσ, ὁ Γιάννης δὲν ἀνέμενε ποτὲ τοιαύτην ὑποδοχὴν, μάλιστα δὲ ἀπὸ . . . *συνάδειφον!* Καὶ πτήσων ὅλος ὑπὸ τὴν ὕβριν, περιδεῆς τὸ ὕψος καὶ χαμαίζηλος.

— Στρατηγέ μου, μὴ μὲ διώχνεις, ὑπολαμβάνει ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον εὐλαβῶς. Ἐγώ . . . ἀνήκω εἰς τὸ στρατὸ κ' ἐγώ! . . . Εἶμαι στρατιωτικός κ' ἐγώ! . . . Ἐπολέμησα! . . . μὲ τὸν Πετροπουλάκη! . . . Δόσε μου μία δεκαρίτσα.

Ἄλλ' ἡ φωνή, ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον τραχυτέρα, βῆναυστος:

— Μωρ' ἔρχεσαι νὰ πᾶς 'στὸ διάλογο λέγω γώ! . . .

Τῆς παρκαλήσεως τοῦ τρελλοῦ ὁ τόνος ἐχαμηλώθη πλέον ἐντελῶς, θωπευτικός καὶ ἰκετήριος.

— Στρατηγέ μου, γιατί μὲ βρίζεις; ἐπαναλαμβάνει ταπεινῶς. Σὲ προβιάζω . . . στρατάρχη! . . . Δόσε μου μία δεκαρίτσα!

Ἄλλὰ ῥάπισμα δεινόν, πάση δυνάμει σφενδονισθέν, σφοδρότατον ἀκούετ' ἐκρηγνύμενον, παφλάζον ἐπὶ τῆς ἐξυρισμένης παρειᾶς του. Ἐκραδάνθη ἐπὶ τῶν ῥαχιδῶν αὐτοῦ σκελῶν ὁ ἀνθρώπος, ἠπλωσε τὰς χεῖρας πρὸς τὸ κενόν, καὶ διαμιάς ἐβρόντησε καταγῆς. Ὁ δυστυχῆς παρὰ φωνῶν κυλίσταται χαμαί, ἐντὸς τοῦ βορβόρου τοῦ παραρρέοντος βυακίου τῆς ὁδοῦ, βάλλων φρικῶδη οὐρλιάσματα. Καγγάζουσι δὲ βροντωδῶς οἱ περιεστῶτες ἄπαντες, καὶ ἐπιχαιρεῖ τῶν ὑπηρετῶν ὁ συρφετός, καὶ τις τούτων διερχόμενος ὤθησεν αὐτὸν διὰ τοῦ ποδός, πειρώμενον ν' ἀνεγερθῆ, ἵνα ἐπαναπέσῃ. Καὶ ὁ κύριος λοχίας, σοβαρὸς καὶ ἀξιοπρεπής, ἐξακολουθεῖ τὸν δρόμον του, μεταβλίνων εἰς τὰ παραπήγματα . . .

ΜΙΧΑΗΛ ΜΗΤΣΑΚΗΣ

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΑΙ

Αἱ ἀρεταὶ χάνονται ἐν τῷ συμφέροντι ὅπως οἱ ποταμοὶ ἐν τῇ θαλάσῃ.

*

Συχνότερον ἀμείβει ὁ κόσμος τὰς σκιὰς τῆς ἀρετῆς ἢ αὐτὴν τὴν ἀρετὴν.

*

Ἀπατηλὴ εἶνε ἡ ἐλπίς, ἀλλὰ φέρει τὸν ἄνθρωπον πρὸς τὸ τέμα τοῦ βίου διὰ λείας ὁδοῦ.

ΦΡΟΜΩΝ ΚΑΙ ΡΙΣΛΕΡ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΑΔΦΟΝΣΟΥ ΔΩΔΕ

Μετὰφρασις Χ. Ἀννίνου

(Συνέχεια ἴδε προηγούμενον φύλλον).

Ἄφου ἔγραψε τὴν ἐπιστολὴν τῆς ἡ Κλαίρη Φρομῶν ἐφόρεσε μέγα ψιάθινον σιαδίον, διότι αἱ πρῶται ἡμέραι τοῦ Αὐγούστου ἦσαν λαμποκαὶ καὶ θερμότεραι καὶ κατῆλθεν ὅπως τὴν ῥίψη ἰδιοχείρως εἰς τὸ κιβωτίδιον, ὑπόθεν ὁ ταχυδρόμος παρελάμβανε κατὰ πάσαν πρωϊάν διερχόμενος τὴν ἐκ τῆς ἐπαύλεως ἀλληλογραφίαν.

Εὐρίσκειτο τὸ γραμματοκιβώτιον εἰς τὴν ἐσχατιὰν τοῦ κήπου, εἰς μίαν γωνίαν τῆς ὁδοῦ. Ἐσταμάτησε πρὸς στιγμὴν παρατηροῦσά τὰ δένδρα τῆς ὁδοῦ, τοὺς περὶξ λειμῶνας ὡσεὶ ὑπνώπτοντας καὶ καταφώτους ἐκ τοῦ ἡλίου. Πέραν ἐφαίνοντο οἱ θερισταὶ ἐπιστρέφοντες μὲ τὰς τελευταίας δέσμας, ὀλίγον ἀπωτέρω ἕτερος εἰργάζετο. Ἄλλὰ πᾶσα ἡ ἐκ τῆς σιωπηλῆς ἐργασίας μελαγχολία ἐξηφανίζετο διὰ τὴν νεανίδα, ἀγαλλιῶσαν ἐπὶ τῇ ιδέᾳ ὅτι ἐμελλε νὰ ἐπανίδῃ τὴν φίλην τῆς.

Οὐδεμία πνοὴ ἠγέρθη ἐκ τῶν πρὸς τὸν ὀρίζοντα ὑψηλῶν λόφων, οὐδεμία φωνὴ προῆλθεν ἐκ τῆς κορυφῆς τῶν δένδρων ὅπως τὴν προειδοποίησιν διὰ τινος προαισθηματος καὶ τὴν ἐμποδίσει ν' ἀποστείλῃ τὴν ἀπαίσιον ἐπιστολήν. Ἄμεσως ἐπιστρέψασα ἡσυχολήθη νὰ προετοιμάσῃ διὰ τὴν Σιδωνίαν κομψὸν θάλακμον παραπλεύρως τοῦ ἰδικοῦ τῆς.

Ἡ ἐπιστολὴ ἔφθασε πιστῶς εἰς τὸν προορισμόν τῆς. Ἐκ τῆς μικρᾶς πρασίνης θύρας τῆς ἐπαύλεως τῆς περιβαλλομένης ὑπὸ αἰγοκλημάτων καὶ ἄλλων ἀναρριχωμένων φυτῶν ἔφθασε τὴν ἰδίαν ἐκείνην ἐσπέραν εἰς Παρισίους, μὲ τὴν σφραγίδα τοῦ Σαθινύ, ἡρωματισμένη ἐκ τῆς εὐωδίας τῆς ἐξοχῆς καὶ παρεδόθη εἰς τὸ πέμπτον πάτωμα τῆς ὁδοῦ Μπράκ.

Μεγάλην αἰσθησιν προῦξένθησεν αὐτόθι. Τὴν ἀνέγνωσαν τρεῖς, ἐπὶ ὀκτῶ δὲ ἡμέρας μέχρι τῆς ἀναχωρήσεως ἐμεινεν ἐπὶ τῆς ἐστίας πλησίον τῶν κειμηλίων τῆς κυρίας Σέβη. τοῦ ὄρολογίου μὲ τὸ ὑέλινον σκέπασμα καὶ τῶν ἀγγείων τῆς ἐποχῆς τῆς αὐτοκρατορίας. Διὰ τὴν Σιδωνίαν ἦτο οἰοῦναι μυθιστόρημα ἐξαισίον, πλήρες τρυφῆς καὶ γοητείας, ὅπερ ἀνεγίνωσκε χωρὶς ν' ἀνοίξῃ, ῥιπτουσα μόνον ἀπλῶς τὸ βλέμμα ἐπὶ τοῦ λευκοῦ φακέλλου, ἐφ' οὗ ἐξεῖχε κεντημένον τὸ μονόγραμμα τῆς Κλαίρης Φρομῶν.

Ποῦ σκέψις πλέον περὶ γάμου! Τὸ σπουδαιότερον ἦτο τώρα ποῖαν ἐνδυμασίαν νὰ φορέσῃ διὰ νὰ μεταβῇ εἰς τὴν ἐπαυλιν. Περὶ τούτου ὤφειλε ν' ἀσχοληθῆ, νὰ κόψῃ, νὰ προσαρμύσῃ,